

ELEKTRIČNA SNOVIĐENJA

BOB DILAN

GOSIN DOBOŠARU

Stan-der malo, gosin dobošaru i
 Otpevaj mi pesmu
 Jer nimalo sanjiv nisam i nemam kuda da se denem
 Stani malo, dobošaru, otpevaj mi pesmu
 I u zveketavom svitanju pratiću te bogobojazno
 Premda znam da carstvo predvečerja povratilo se u žalove
 Daleke
 Iščilevši mi iz šaka
 Ostavivši me na
 Slepo tu, ukočenog kao spomenik nesanici
 Svesnost me sopstvena opčinjava, stamen sam na nogama
 No, nikoga da sretnem
 A prepotopne prazne ulice premrtve su
 Za snivanje
 Stan-der, malo, gosin dobošaru, otpevaj mi pesmu
 Nimalo snen nisam i nema takvog mesta gde uputiti bih se mogao
 Povedi me na putovanje na svojoj čarobno zaljuljanoj barci
 Čula su mi bolno naoštrena, šake mi ne osećaju umora
 Stopala su mi utrнула, tek vršci mojih čizama
 Nestrpljivo ržu, orna za put
 Spreman sam da se zaputim ma gde, spreman da iščilim,
 U sopstvenoj povorci, ako si odlučio da mi začaraš stazu,
 Voljan sam da ti se povinujem
 Pa me povedi, tako nestajućeg
 Kroz dimne kolutove mojih mnenja, želja i misli
 Dole, niz maglovite ruševine vremena, daleko iza naslaga
 Zamrznutog lišća i korenja trava
 Ucveljenih, preplašenih stabala, napolje, na vetrovitu plažu
 Daleko od uvrnutog dosega pomamnog čemera, tuge i jada
 Da plešem pod dijamantskim plaštom noći

S jednom rukom visoko uzdignutom u slobodnu tminu
Ocrtan pozadinom od morskih talasa i pene
Peskom s cirkuskih šatri koje landaraju u noći
Sa svom tom beznadežnom hrpom uspomena i sudbe strpanom i
Pometenom duboko pod talase
Da zaboravim na danas do sutra
Barem

Bob Dilan je, bez ikakve sumnje, najbitniji kantautor rok-muzike 20. veka. Jevrejin poreklom, Dilan je rođen 24. maja 1941. godine, kao Robert Alen Cimerman /Robert Allen Zimmerman/, u američkoj državi Minesota.

Pesma „Mr Tambourine Man“ nalazi se na njegovom albumu iz 1965. godine, „Bringing It All Back Home“, premda ju je on napisao već godinu dana ranije, 1964. godine, za svoj prethodni album „Another Side Of Bob Dylan“, no, nezadovoljan tom verzijom, doradivši je, snimio ju je u finalnoj verziji godinu dana kasnije.

SOKAK USAMLJENOSTI

Prodaju razglednice s vešanja
Farbaju pasoše u sivo
Estetske rasprave bremenite su napaljenim mornarima
Cirkus je u gradu
Eno i slepog carinika
Ščepali su ga omamljenog
Jedna šaka upetljana mu je u vreću s tries srebrnjaka
Brada masna od maslinovog ulja i kiselog vina
Duga zaglavljena u gaćama
Svima im je potrebno svima nam je
Potrebno neko mesto gde bismo klisnuli
Dok moja dama i ja noćas virkamo iz
Sokaka
Usamljenosti
Pepeljuga deluje krajnje opušteno
Dok opako napušena i napuštena zaključuje:
„Treba neko da bi se neko spoznao...“
I meće šake u stražnje džepove farmerki
Onako kako je to obično Bet Dejvis prkosno činila
I uleće onda Romeo u kadar
Mrmljajući nešto kao: „Čini mi se da ti baš meni si suđena...“
A neko mu dobacuje: „na krivoj si strani, prijaško, bolje se
gubi u majčinu odavde...“

I jedini zvuk koji se još čuje nakon svega toga je
Metenje Pepeljugine metle nakon što je poslednja sirena
umuknula
Po Sokaku
Usamljenosti
Nema mesečine
Pometene su sve zvezde s neba
Pepeljuga je baš vredna noćas
I svako vodi ljubav sa svakim
Izuzev Kaina i Avelja
I Grbavca iz crkve Notrdam
I svi na neki način iščekuju kišu
Dok se Dobri Samarićanin oblači na brzaka
Pripremajući se za kakvu unapred dogovorenu tezgu
U okviru karnevalske parade
U
Sokaku
Usamljenosti
A Ofelija se ušančila
Na prozorskom oknu
Pa veli: „Koje sam ja sreće, onom što ima da me ubije
Nešto će se gadno desiti na putu ovamo, neće ni naići, baš se
Brinem za njega...“
Za nju je
Smrt odviše romantična
Nosi venčanicu od pancira i pojas nevinosta od gvožđa
Umesto svilenih tangi
Zanimanje joj je sopstvena religioznost a
Greh joj je vlastita benadežna beživotnost
I provodi vreme ridajući sred
Sokaka
Osame
Ribari, Ajnšajni, Robin Hud, Doktor Džekil i ini Hajdovi,
Čitava posrana kamarila
Svi stišću kitice cveća uvelog
Kao pesničke rime
Između kibic-fenstera i mora
Upravo tamo gde brčkaju se nadrkane sirene morske
I niko ne mozga previše o
Sokaku
Usamljenosti
Jeste, primih Tvoje pismo – koliko juče
U kome se pitaš kako sam i pitaš me

Dal se ja to nešto sprdam
Svi ti ljudi koje pominješ
Jeste, znam ih, familijarni likovi, ili sam barem
Načuo nešto o njima
Tu i tamo
Ja ih najčešće ignorišem ili nazivam inim imenima
Odgovarajućim i pravim u svakom slučaju
Nego nisam ti baš oran ni za priču sada niti za čitanje
Pa Te molim
Da mi ne pišeš više
Barem ne pisma
Sve dok ih ne adresiraš na
Sokak
Usamljenosti

VEČITO MLAD

Dao Ti Bog večite sreće i zdravlja,
I sve Ti želje ispunio,
I da vazda drugima dobra činiš,
I da ga oni čine Tebi.
I da do nebesa lestve izgradiš,
I uspneš se na svaki stepenik,
I da ostaneš
Večito mlad...
I da u pravednika izrasteš,
I da postaneš iskren,
Istinoljubiv,
I da Te uvek svetlost obasjava,
I da Te uvek toplina greje i ljubav okružuje,
I da odvažan uvek budeš,
I uspravan i moćan u sili i snazi svojoj, i da
Ostaneš večno mlad...
I ruke neka Ti uvek vredne budu,
Noge da su Ti uvek čvrste i stabilne,
I uvek da su Ti moćni temelji što ih imadeš,
Kada brodovi i vetrovi smerove i pravce menjaju.
I da Ti srce uvek razdragano bude,
I pesma Tvoja uvek da se peva, i da ostaneš
Večito mlad.

SVE JE U REDU, MAMA, TEK KRVARIM

Mrkla noć sred podnevne ure
Čak i zlato obasjava neka senka
Šake su krvave do iznad lakata
Krvavi su i baloni dečiji
Koji okružuju i sunce i mesec
Tek da bi prerano skontali
Kako je sasma besmisleno bilo šta pokušavati
Ili truditi se
Zarad bilo čega
Iskušenja nagomilana kao beznadežne samotne stranice svetih
Spisa i umnih verskih knjiga
Sve izleće kroz zatarabljene prozore
Kao mrtva priroda kroz ramove slika kojima niko neće
Ni na platno da pljune
A ti sve to gledaš i nađeš se sred ratnog haosa
Buljeći u vodopade samilosti i empatije
I knedle su ti u grlu no
Za razliku od ranije
Osećaš da jedina si osoba na svetu koja nariče
I dok sveštenici propovedaju i pripovedaju o zlehudoj sudbi
Učitelji uči da znanje nas navodi na greh
I navodi na bludne i samoubilačke misli
Čak i
Dobrotu dobro skrivenu iza zidina svojih i stotine zamandaljenih kapija
A čak i predsednik nesretnih Sjedinjenih Država mora se katkad
Razgolititi
Sve vam to razara razum
I svih inih što smatraju da umiranje je časna rabota
I uopšte život je ponajčešće krajnje bedast
I uvek ispadne nekako ofrljen i nikakav
I ja usamljen sjebanih udova i zdrobljene butne kosti
Razapet na tuđe grehe mogu tek da procvilim:
„Dobro je, dosta mi je, i kada bih obelodanio svoje snove
Zasigurno bi mi strpali glavu pod giljotinu, ali – sve je u
Redu, mama – sve je to tek –
Život...”